

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 marca 2018 r. ok. godz. 21:36 przy ul. (...) S. K., zauważył dwóch mężczyzn, którzy za sklepem spożywali piwo, zachowywali się agresywnie, prowokowali psa, jeden z nich M. R. kopał go. Ponieważ S. K. oczekiwał na przyjazd w pobliże autokaru z nastolatkami w tym m.in. z jego synem zaniepokoił się tą sytuacją, bo jak uznał mężczyźni „wyglądali jakby chcieli komuś dokopać”. Gdy mężczyźni zobaczyli, iż się nimi zainteresował, jeden z nich - M. R. - krzyknął „co się kurwa patrzysz” i podszedł do niego, blokując mu przejście i wykazując gestykulacją chęć uderzenia.

Po tej sytuacji S. K. zadzwonił na infolinię pod numer 112 i poprosił o pomoc. Po wykonaniu telefonu mężczyźni zareagowali bardziej agresywnie, wspólnie krzycząc „zabijemy cię”, „pobijemy cię”. Po czym zbliżyli się do S. K., który w obawie ponownie zadzwonił pod numer 112. W tym czasie M. R. zaczął go szarpać i próbował uderzyć. S. K. spadły okulary, rozerwano mu kołnierz marynarki i słuchawki. S. K. próbował unikać uderzeń, jednakże po chwili został uderzony pięścią w nos i zaczęła mu lecieć krew. Był również kopany. K. M. przyglądał się całej sytuacji i blokował S. K. ucieczkę. S. K. obawiał się jego obecności, strach wywoływał również duży pies jednego z napastników.

Następnie M. R. i K. M. oddalili się. Do S. K. podszedł jeden z klientów pobliskiego sklepu, który pomógł mu odzyskać równowagę. Następnie przyjechała policja i zatrzymała napastników, na których wskazał S. K.. Obaj byli w stanie nietrzeźwości.

Ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia M. R. (k. 121), zeznania świadków S. K. - pokrzywdzonego (k. 12, 122-123) i S. B. (k. 16, 123-124), protokół badania alkomatem (k. 4, 8), świadectwo legalizacji (k. 5, 9), koperta zawierająca materiał z monitoringu (k. 42), protokół oględzin z monitoringu (k. 43), zdjęcia (stopklatki) (k. 46-66).

Oskarżony M. R. ma 32 lata, jest kawalerem, ma wykształcenie podstawowe, nie ma zawodu, majątku ani nikogo na utrzymaniu, nie pracuje, jest na utrzymaniu matki, nie był karany (oświadczenie oskarżonego k. 21-21v, informacja z K. k. 112).

Oskarżony K. M. ma 24 lata, jest kawalerem, ma wykształcenie średnie, nie ma zawodu, majątku ani nikogo na utrzymaniu, podejmuje prace dorywcze i osiąga dochód w wysokości 1.000 zł, był uprzednio dwukrotnie karany – za czyn z art. 288 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. (oświadczenie oskarżonego k. 25-25v, informacja z K. k. 111).

W toku postępowania przygotowawczego podejrzany **M. R.** (k. 22) **nie przyznał się** do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu zdarzenia wypił alkohol, był pijany i nie pamięta co się wydarzyło. Po uzupełnieniu zarzutów podejrzany również nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (k. 32v-33).

Przed Sądem oskarżony prawidłowo zawiadomiony nie stawił się, a zatem skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Wobec tego odczytano w całości jego wyjaśnienia złożone przez nich w toku postępowania przygotowawczego (k. 98).

Na kolejnym terminie oskarżony M. R. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, **potwierdził jednak po odtworzeniu materiału z monitoringu, że to on podszedł do pokrzywdzonego jako pierwszy, a potem bił go i kopał** (k. 121).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. R. w części, w której przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, kopania i bicia pokrzywdzonego. **Zostało to potwierdzone nagraniem z monitoringu, materiał jest dobrej jakości i pozwalał bez wątplenia stwierdzić, iż bardziej agresywny napastnik to**

rzeczywiście oskarżony obecny na sali. W pozostałym zakresie wyjaśnień, to jest co do deklaracji niepamięci zdarzeń Sąd uznał, iż jest to linia obrony oskarżonego.

W toku postępowania przygotowawczego podejrzany **K. M.** (k. 26) **nie przyznał się** do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Po uzupełnieniu zarzutów podejrzany również nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że o wydarzeniu dowiedział się dopiero, gdy przyjechała policja i go zatrzymała (k. 39v-40).

Przed Sądem oskarżony prawidłowo zawiadomiony nie stawił się, a zatem skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Wobec tego odczytano w całości jego wyjaśnienia złożone przez nich w toku postępowania przygotowawczego.

Sąd nie podzielił przekonania oskarżonego K. M., iż nie ponosi on winy w zakresie zarzucanego mu czynu. Przecza temu zeznania pokrzywdzonego, które Sąd uznał za wiarygodne oraz zarejestrowany materiał. W ocenie Sądu, twierdzenie oskarżonego stanowi przyjętą przez niego linię obrony, dość nieprawdopodobną, biorąc pod uwagę, iż żaden ze sprawców nie był aż tak pijany, by nie pamiętać zdarzeń.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania pokrzywdzonego Sławomira K. (k. 12, 122-123), który szczegółowo opisał okoliczności zdarzenia wskazując na sprawców pobicia i gróźb oraz ich role. W zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym i zeznaniach przed Sądem pojawiły się drobne rozbieżności dotyczące kolejności zdarzeń, bowiem jak zeznał pokrzywdzony był przekonany, że zadzwonił pod numer alarmowy 112 zanim sprawcy do niego podeszli, ale sprostował, że to co mówił na gorąco po zdarzeniu jest bliższe prawdy i zadzwonił pod w/w numer gdy sprawcy zaczęli realizować swój plan.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań pokrzywdzonego. Świadek zeznawał pod rygorem odpowiedzialności karnej, jasno i konsekwentnie przedstawił przebieg wydarzeń, który był spójny i logiczny oraz korespondował z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym w szczególności bezspornym dowodem nieosobowym - monitoringiem. Uwadze Sądu nie umknęły drobne rozbieżności co do szczegółów w tych zeznaniach, jednakże nie mają one w ocenie Sądu wpływu na negatywną ocenę wiarygodności ich całości, biorąc pod uwagę nagłość i dynamikę zdarzenia, jak również następujące po nim silne wzburzenie niewątpliwie skutkujące trudnością precyzyjnego odtworzenia szczegółów przez osobę w nim uczestniczącą.

Sąd dał również wiarę zeznaniom funkcjonariusza policji S. B. (k. 16, 123-124) – jednakże jego zeznania nie przyczyniły się bezpośrednio do czynienia ustaleń faktycznych, nie był on świadkiem zdarzeń, podejmował interwencję wobec oskarżonych. Przebieg zdarzenia przedstawiony przez świadka jest mu znany jedynie z relacji pokrzywdzonego. Zeznania tego świadka miały natomiast znaczenie dla pozytywnej oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego, bowiem relacja odnośnie przebiegu zdarzeń przedstawiona Policji w trakcie interwencji pokrywa się z zeznaniami w tej sprawie.

Nie budziły żadnych wątpliwości zdaniem Sądu co do swej wiarygodności i rzetelności pozostałe dowody ujawnione w sprawie. Zostały bowiem sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie do stosownych regulacji prawnych określających ich formę i treść. Dowody te nie dały w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw, by kwestionować je pod względem wiarygodności i fachowości.

Odnośnie wskazania podstaw prawnych, na których oparł się Sąd przy analizie przedmiotowej sprawy:

Zgodnie z art. 158 § 1 k.k. kto kierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Zgodnie zaś z art. 190 § 1 k.k. kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Natomiast stosownie do treści art. 57a § 1 k.k. za występki chuligański, którym jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego (art. 115 § 21 k.k.), sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

W świetle powyższego Sąd doszedł do przekonania, iż ujawniony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, że oskarżeni M. R. i K. M. popełnili przypisane im czyny i pozwala bez żadnych wątpliwości na uznanie ich winy za udowodnioną .

Zachowanie się sprawcy przestępstwa z art. 158 §1 k.k. polega na udziale w bójce lub pobiciu, przy czym udział musi stworzyć określone niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego. Należy wskazać, iż udział w bójce polega na udziale w zajściu pomiędzy przynajmniej trzema osobami, z których każdy uczestnik jest jednocześnie atakującym i atakowanym, natomiast przez pobicie należy rozumieć czynną napaść przynajmniej dwóch osób na jedną osobę albo grupy osób na grupę, przy czym w tym ostatnim wypadku do atakujących należy przewaga. W odróżnieniu od bójki, w wypadku pobicia można jednoznacznie wskazać na atakujących i broniącego (broniących) się („Kodeks karny – część szczególna. Tom II”, A. Zoll, Zakamycze 2006, LEX 23134).

Odpowiedzialności podlega ten, kto bierze udział w pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego lub średniego uszczerbku na zdrowiu. Karalny jest jedynie udział w niebezpiecznej bójce lub pobiciu, tzn. w takim zajściu, którego intensywność i agresywność osób uczestniczących stwarza poważne zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego. Jest to więc przestępstwo materialne, przy czym stan bezpośredniego zagrożenia, o którym mowa, należy traktować jako skutek („Kodeks karny. Komentarz”, A. Marek, LEX 59844). Przypisanie przestępstwa z art. 158 k.k. wymaga ustalenia realności niebezpieczeństwa wystąpienia skutków wskazanych w tym przepisie, na co mogą wskazywać ustalone w konkretnym przypadku okoliczności zajścia - sposób zadawania uderzeń, ich siła, kierunek i umiejscowienie uderzeń (wyrok SA w Lublinie, z dn. 28.02.02 r., sygn. akt II Aka 281/01, LEX 75091).

Znamię udziału w pobiciu wypełnia nie tylko zadawanie ciosów, lecz także wszelkie inne formy zachowania, które w zbiorowym działaniu przyczyniają się do niebezpiecznego charakteru zajścia.

Sąd miał tu na uwadze aktualne orzecznictwo sądów, zgodnie z którym „udziałem w pobiciu jest każda forma kierowanego wołą udziału w grupie napastniczej, bowiem obecność każdego jej uczestnika zwiększa przewagę napastników i przez to ułatwia im dokonanie pobicia, zadawanie razów, a wzmaga niebezpieczeństwo nastąpienia skutków w zdrowiu ofiar. Rozmaitość form zachowania, aktywność każdego z uczestników, zadawane razy, ich ilość i skutki mają znaczenie dla oznaczenia stopnia winy każdego z nich, więc i kary, ale nie są one znamienne dla bytu tego przestępstwa" (wyrok SA w Krakowie z 01.03.2001 r., sygn. akt II Aka 227/00, LEX 48389) oraz „przepis art. 158 § 1 k.k. nie określa sposobu udziału w pobiciu (a także w bójce), co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k. Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma bowiem charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy możliwość ich nastąpienia przewidywał albo mógł przewidzieć” (post. SN z dn. 22.04.2009 r., sygn. akt IV KK 14/09, LEX 528597).

Udział w pobiciu jest przestępstwem umyślnym, które wymaga zamiaru bezpośredniego co do samego uczestnictwa w zajściu, natomiast znamię jego niebezpiecznego charakteru (tj. narażenia życia lub zdrowia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo) może być objęte zamiarem ewentualnym („Kodeks karny. Komentarz”, A. Marek, LEX 59844, wyrok SN z dn. 07.04.1975 r., sygn. akt II KRN 10/75, LEX 16912).

Zdaniem Sądu bezsprzecznym jest więc, iż zarówno oskarżony M. R., jak i K. M. wypełnili znamiona zarzucanego im przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., obejmując swoją świadomością cały zespół tychże znamion.

Z nagrania zabezpieczonego z miejsca zdarzenia jednoznacznie wynika, że oskarżeni M. R. i K. M. należeli do jedynej strony atakującej i zaatakowali pokrzywdzonego bez żadnego powodu. Pokrzywdzony S. K. był przez M. R. szarpany, został uderzony pięścią w nos i był kopany. K. M. nie uderzył pokrzywdzonego, jednakże blokował mu ucieczkę, był obserwatorem, wcześniej kierował wobec pokrzywdzonego groźby karalne, więc w ocenie pokrzywdzonego realnie zwiększał stopień odczuwanego zagrożenia. Dlatego, zarówno zachowanie M. R. jak i K. M., zdaniem Sądu, przybrało postać udziału w niebezpiecznym pobiciu, o którym mowa w art. 158 §1 k.k. Wskazuje na to w szczególności intensywność ataku i agresywność oskarżonego względem pokrzywdzonego, co stworzyło realne i bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania co najmniej średniego uszczerbku na zdrowiu. W ocenie Sądu owo realne i bezpośrednie niebezpieczeństwo wynikło ze zwiększonego niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia ludzkiego na skutek uderzeń zadawanych pokrzywdzonemu za pomocą pięści w okolice głowy.

Przestępstwo groźby karalnej warunkowane jest tym, aby groźba wzbudzała uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, bowiem jest to przestępstwo materialne i stan uzasadnionej obawy osoby zagrożonej stanowi skutek. Pokrzywdzony musi potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne („Kodeks karny – część szczególna”, K. Buchała, A. Zoll, Zakamycze 2000, s. 765).

Ze zeznań pokrzywdzonego, którym Sąd dał w pełni wiarę bezsprzecznie wynika, że słowa do niego skierowane przez oskarżonych, tj. „zabijemy cię”, „pobijemy cię” stanowią groźbę popełnienia przestępstwa na jego szkodę i wzbudzały w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, albowiem mężczyźni zachowywali się w jego kierunku bardzo agresywnie. Oskarżeni byli również pijani, a wobec tego ich działania były dodatkowo pozbawione logiki. Zachowywali się w kierunku do pokrzywdzonego agresywnie bez powodu, dlatego pokrzywdzony mógł potraktować ich słowa poważnie i realnie obawiać się ich spełnienia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi na stwierdzenie, iż czyny popełnione przez oskarżonych zawierają znamiona występku chuligańskiego. Jak zostało wcześniej wskazane, oskarżeni umyślnie zrealizowali znamiona występku z art. 158 §1 k.k. i art. 190 § 1 k.k., a więc dokonali zamachu na zdrowie ludzkie poprzez pobicie pokrzywdzonego S. K. i zamachu na jego wolność poprzez groźby. Także nie pozostawia wątpliwości publiczne działanie oskarżonych, o czym decyduje miejsce popełnienia czynu (przed sklepem otwartym dla szerokiej liczby osób). Nadto z nagrania zabezpieczonego w sprawie oraz zeznań pokrzywdzonego wynika, że do kierowania gróźb i pobicia doszło bez powodu, bowiem nie można traktować za powód do grożenia czy bicia spacerowanie w pobliżu i spojrzeń na inną osobę. W ocenie Sądu bezspornym pozostaje także rażące lekceważenie porządku prawnego. Wobec powyższego zaistniała przesłanka zastosowania zaostrzonej odpowiedzialności przewidzianej dla sprawców występku o charakterze chuligańskim przez art. 57a §1 k.k.

Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrył się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonym winy. Są osobami pełnoletnimi, dojrzałymi, poczytalnymi, nie działali pod wpływem błędu. Można więc było od nich wymagać zachowania zgodnego z obowiązującymi normami prawnymi, a ich postępowania nie usprawiedliwiają żadne okoliczności ekstremalne. Oceniając stopień winy oskarżonych, Sąd uznał, iż przypisanych czynów z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. dopuścili się ***umyślnie, w zamiarze bezpośrednim***, jednocześnie obejmując w czynie z art. 158 § 1 k.k. znamię niebezpieczeństwa utraty życia albo skutków z art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. ***zamiarem ewentualnym***. Nic nie usprawiedliwia ich zachowania, dlatego stopień ich winy jest bardzo wysoki. ***Stopień***

społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonych czynów Sąd również uznał **za bardzo wysoki**, mając na uwadze rodzaj naruszonych przez nich dóbr, postać zamiaru, motywację, jak również okoliczności popełnienia czynów. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonych wzbudza silną społeczną dezaprobatę. Przepięstwo z art. 158 § 1 k.k. skierowane jest przeciwko jednemu z podstawowych dóbr chronionych prawem jakim jest życie i zdrowie ludzkie, a przepięstwo z art. 190 § 1 k.k. chroni zaś wolność człowieka rozumianą jako wolność od strachu, obawy przed popełnieniem przepięstwa na szkodę zagrożonego lub jego najbliższych. Wobec tego przepięstwa zostały popełnione przeciwko dobrom, które w gradacji dóbr chronionych prawem usytuowane są najwyżej.

Rozważając kwestie rodzaju i wysokości kar Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 53 k.k., nadto Sąd miał nadto na względzie wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonych jak i na ich niekorzyść.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć wskazywany wyżej wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów, jak również ich chuligański charakter. Okoliczności łagodzących Sąd się nie dopatrył.

Sąd uznał, że dla celów prewencji indywidualnej oraz celów wychowawczych za przepięstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. wystarczające będzie orzeczenie wobec każdego z oskarżonych **kar po 3 miesiące pozbawienia wolności i kar po 1 roku ograniczenia wolności, polegających na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie, a za czynny z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. kar po 1 roku ograniczenia wolności, polegających na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie.**

Miarkując kary Sąd miał na uwadze, iż sprawca agresywniejszy M. R. nie był dotąd w ogóle karany. Karany był natomiast sprawca, który zachowywał się spokojniej w trakcie pobicia, to jest K. M. – ten nie podjął zachowań czynnych w kierunku pokrzywdzonego, lecz zwiększał zagrożenie swą obecnością i blokował możliwość odejścia.

Sąd miał też na uwadze, iż orzeczenie kar różnorodnych, to jest tzw. kary mieszanej oraz kary ograniczenia wolności stało na przeszkodzie ich połączeniu.

Sąd stanął na stanowisku, że orzeczenie o każdej z tych kar jednostkowych, ukształtowane w powyższy sposób, czyni zadość dyrektywom wymiaru kary, pozwalając na uświadomienie oskarżonym naganności ich postępowania i powstrzymanie ich od podjęcia analogicznych działań w przyszłości, osiągając w konsekwencji cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji szczególnej. Orzekając kary mieszane w tym wymiarze Sąd miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w ramach prewencji indywidualnej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie i cele prewencji generalnej. Zdaniem Sądu, ukształtowane w powyższy sposób orzeczenie o karach będzie stanowiło także czytelny sygnał dla członków społeczeństwa, iż popełnianie przepięstw jest nieopłacalne i każdorazowo spotka się z nieuchronną karą, powstrzymując tym samym potencjalnych sprawców przepięstw od realizacji zamiaru naruszenia prawa. W efekcie Sąd uznał, że ukształtowane w stosunku do oskarżonych w powyższy sposób kary pozostają adekwatnymi do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości zarzuconych oskarżonym czynów, nie przekraczając żadnego z nich, a nadto, że uwzględniają całość dyrektyw stawianych ich wymiarowi, pozostając karami sprawiedliwymi i zgodnymi ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, nie będąc ani rażąco łagodnymi, ani też rażąco niewspółmiernie surowymi. **W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie I i II sentencji wyroku.**

Sąd w punkcie III wyroku orzekł wobec każdego z oskarżonych obligatoryjny środek karny w postaci nawiązek w wysokości 1.000 złotych na rzecz pokrzywdzonego S. K. jako formę zrekompensowania krzywdy poniesionej przez niego na skutek przepięstwa.

Wobec faktu, iż w niniejszej sprawie oskarżeni byli zatrzymani: oskarżony M. R. od dnia 02 marca 2018 r. od godz. 22:30 do dnia 03 marca 2018 r. do godz. 16:45, a oskarżony K. M. od dnia 02 marca 2018 r. od godz. 22:30 do dnia

03 marca 2018 r. do godz. 17:05 - **Sąd w punkcie IV sentencji wyroku** zaliczył im na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wskazane okresy.

Mając na uwadze, iż oskarżeni aktualnie nie osiągają dochodu, Sąd zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa i nie obciążał opłatami (**punkt V sentencji wyroku**).

Agnieszka Jaźwińska